ప్రతీకారం

శ్రీ ఇసుకపల్లి దక్షిణామూర్తి

రైలు మెల్లిగా బ్రేకులు చప్పుడు చేసుకుంటూ ఆగింది. గోపాలం కిటికీలోనుంచి తల బయటకుపెట్టి స్టేషను పేరు మళ్ళా ఒకసారి చదువుకున్నాడు. జేబులోనుంచి టిక్కెట్టుతీసి చూశాడు. అదే వూరు. గబగబా బెర్తుమీద పెట్టిన సంచీ తీశాడు.

రైలు కూత కూసింది. అటూ ఇటూ చూస్తూ జారిపోతున్న చెప్పు సరి చేసుకుని ఆదుర్దాగా కిందికి దిగాడు.

గేటులో టిక్కెట్టు వసూలు చెయ్యటానికి ఎవ్వరూ లేరు. పక్కనే గంట కొట్టేచోట నిలబడిన వ్యక్తికి అంతా టిక్కట్లిచ్చి వెళ్ళిపోతున్నారు.

జట్కా వాళ్ళంతా ప్లాటుఫారంమీదికివచ్చి సామాన్లు అందుకుంటున్నారు.

'అయ్యగారూ......బండీ కట్టమంటారా.....!

'ఊళ్ళోకి ఎంతదూరం.....'

'రథం దగ్గరకేనా.....'

'ఆ.....ఆ....'

'పావలా డబ్బు లిప్పించండి.....'

'బండీ వద్దులే.....పూరికేనే అడిగాను.....'అన్నాడు గోపాలం. బండివాడు నిరుత్సాహంగా ముఖంపెట్టి 'జట్కా జట్కా.....' అంటూ అరుచుకుంటూ పోయాడు.

గోపాలం కళ్ళు ఎవరికోసమో వెదుకుతున్నాయి. చేతిలో సంచీ భద్రంగా పెట్టుకుని పెద్దగా అడుగులు వేసుకుంటూ బయలుదేరాడు.

'రథం పక్కన గూడెంలో......' తలఎత్తి పైకి చూశాడు. ఆ మాటేపునశ్చరణ చేసుకున్నాడు.

స్టేషనుదాటి కొద్ది దూరం పోగానే దారిలో కాలవ ఒకటి అడ్డం వచ్చింది. వంతెన కొద్ది దూరంలోనే ఉంది. అక్కడి నుంచి చూస్తే రథం......దాని పక్కన గుడి, గాలి గోపురం కనపడ్డాయి.

అతనిలో రక్తం ఉరకలు వేసింది. 'అక్కడే అక్కడే......' అంటూ గొణుక్కున్నాడు.

కాలవ ఎండిపోయింది. అక్కడక్కడ నీరు గుంటల్లో నిలిచింది. అదలునా బాగా మురుగుపట్టిపోయింది. ఒకటి రెండు కప్పలు మురుగులోంచి బయటకువచ్చి బెకబెకమంటున్నాయి. మెల్లిగా నడుస్తూ పోతున్నాడు. గాలి చల్లగానే ఉంది. కాని అతని వంటికి వెచ్చగా తగులుతోంది. గుండె కొంచెం దడదడలాడింది. 'ఇంకెంత సేపు' అనుకున్నాడు.

ఈ క్షణంకోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు తాను. మధుర క్షణంకాదు. అతనికి మనశ్శాంతి దొరకబోయే క్షణం.

శంకరయ్యది ఈ వూరని తెలుసుకోవటమే కష్టం అయింది. అతని ఆచూకీ తీయటంకోసం పోలీసులతోపాటు తనూ తిరిగాడు. ఎందరినో అడిగాడు. ఎన్ని వూళ్ళో గాలించాడు.

అతన్ని తాను బాగా గుర్తు పట్టగలడు.....పెద్ద నుదురు నుదుటిపై ఎడమపక్క నల్లటి మచ్చ.....అణుచుకుపోయిన ముక్కు.....అన్నిటిమించి ఆ కళ్ళను తాను ఎన్నటికి మరచిపోలేదు.

వంతెన వచ్చింది. రథం ఇంకెంతో దూరంలేదు.

ఒక్కక్షణం ఆగాడు. అడుగుల చప్పుడవుతే వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. ఎవరో తన నెరగని వాళ్ళు.

వంతెనకింద నిలిచిన నీళ్ళలో ఎవరో చేపలు పట్టుకుంటున్నారు. గట్టుమీద కొద్ది దూరంలో సరివితోపుఉంది. అక్కడి నుంచి వస్తున్న గాలి హోరుమని చప్పుడు చేస్తోంది.

ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంది. తన మనసు నిర్మలంగా లేదు.

గోపాలం చకచకా నడవ సాగాడు.

ఇంటి దగ్గర తమ్ముడు పొలం పనిలోకివెళ్ళి ఉంటాడు. తను ఆ పని వదిలి ఇక్కడకు వచ్చాడు. ఆపొలం......గోపాలం కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగి ఎత్తైన చెక్కిళ్ళమీదికి జారినాయి. కళ్లు జేవురు రంగు పూసుకున్నాయి. ఆ పొలం....అక్కడ నెత్తురు చిందింది. తను మరిచిపోలేడు.....అమ్మ ఎంత ఏడ్చింది. తను వోదార్చలేకపోయాడు. తనంటే ఎంత ప్రేమ చెల్లెలికి. అన్నం గిన్నె తట్టలోనుంచి తీసి తనకిస్తే.....తాడిచెట్టుకింది ఆ కొద్ది నీడలో ఇద్దరూ కూర్చుని తినేవాళ్ళు. ఆ చల్లని రోజులు మళ్ళీ ఎలా వస్తాయి!

గోపాలం గొంతులో ఏదో మాట పెనగులాడింది. మళ్ళా దుఃఖం పొర్లివచ్చింది. ఆవేశం పొంగిపొర్లింది. రథంవంక మళ్ళా చూశాడు. ఇంకెంతసేపు......

రేపు ఇంటికి వెళతాడు. తమ్ముడు ఎదురు వస్తాడు. 'వెళ్ళిన పనయిందిరా' అని అడుగుతుంది అమ్మ. తను 'అయిం దంటాడు.....కాని అమ్మకు తెలియదు. నేనింకా పొలం బేరా నికి వెళ్ళాననుకుంటుంది. తను అప్పుడు నిజంచెప్పాలి. రక్త సిక్తమైన కత్తితీసి ఆమె పాదాలముందు పెడతాడు అమ్మ సంతో షిస్తుందా....ఏమో అమ్మకు చెప్పకూడదు. మళ్ళా అమ్మకు చెల్లెలిమాట జ్ఞాపకం చెయ్యటం ఎందుకు!

ఆనాడు చెల్లెలు పెట్టిన కేక ఈనాటికీ చెవుల్లో గింగురు మంటోంది. గడ్డివాము నీడలో కూర్చున్న చెల్లెలికి ఇంత దురా గతం తలపెడతాడా......వాడికి చేతులెట్లా వచ్చినాయి. అసలు అవి చేతులేనా......

గోపాలం శరీరం భగ్గున మండిపోయింది.

వంతెన దాటగానే రోడ్డు రెండుగా చీలింది. రథం వైపుపోయే రోడ్డుకు తిరిగాడు. రోడ్డు మొదట్లోనే కాఫీ హోటలు కనబడింది. ముందు ఆకలిబాధ తీర్చుకుందామను కున్నాడు. లోపలకువెళ్ళి నాలుగు వైపులా కలయచూశాడు. బీరువాలో ఏవో తినుబండారాలున్నాయి. గదిలో మధ్య తడికె ఉంది. తడికె వెనకాల ఎవరోపిండి రుబ్బుతున్న చప్పుడవు తోంది. దొడ్లో కుక్కలు పోట్లాడుకుంటున్నాయి. కోడివకటి పిల్లల్ని వెంటబెట్టుకుని గదిలో కిందపడ్డ గింజలను ఏరుకు తింటోంది. గోపాలం వక పక్కగాపోయి కూర్చున్నాడు. అక్కడ మట్టి గోడలో వాసం కర్రలతో ఏర్పాటు చేసిన కిటికీలో నుంచి రథం కనబడుతోంది.

ఎవరో వచ్చారు. 'ఏం కావాలయ్యా....' అన్నాడు.

'ఇడ్లెన్నున్నాయా.....!

'ఉన్నాయి.....!

'ఒక ప్లేటు రానీ.....!

రథంమీద పావురాలు ఎగురుతున్నాయి.

బల్లమీద ఈగలు ముసురుతున్నాయి.

అతని దృష్టి అటూ ఇటూ వూగిసలాడుతోంది.

ఆ శంకరయ్య చేతిలో ఆనాడు కత్తి ఉంది. తన చేతిలో కనీసం కర్రయినా అందుబాటులోలేదు.....లేకపోతే ఇంతదాకా వచ్చేదిగాదు. ఆరోజునే తేలిపోయేదివ్యవహారం.

ఇడ్లీ పొగలు కక్కుతోంది.

'అట్టు వేయించమంటావా.....' అంటున్నాడు హోటలు వాడు.

తను కూర్చున్న బల్ల ముందుకూ వెనక్కూ ఊగు తోంది.

అట్లతద్దినాడు దొడ్లో చింతచెట్టుకు ఉయ్యాల వేశాడు. చెల్లెల్ని కూర్చోపెట్టి ఊపాడు. పెద్ద ఊపు రాగానే చెల్లెలు పళ్ళు బిగపెట్టి తాడు గట్టిగా పట్టుకుంది. ఊపు ఆగగానే 'అంత ఊపు వేస్తావెందుకు.....నాకెంత భయంవేసిందో తెలుసా! అన్నది.

'అంత వేసిందా....' అన్నాడు తాను చేతులు బార జాపుతూ.

తాను గూడా ఉయ్యాలమీద నుంచుని పెద్ద పెద్ద ఊపులు ఊగాడు. చెల్లెలు తన కాళ్ళ మధ్య కూర్చుని కాళ్ళు రెండు గట్టిగా పట్టుకుంది. తను పక్కనేఉంటే ఎంత ధైర్యం తన చెల్లెలికి. కాని.......ఆనాడు తను ఏంచెయ్యగలిగాడు.

పొలంలో తను, తన చెల్లెలు. మెళ్ళో రెండు పేటల బంగారు గొలుసు మెరుస్తోంది. కనుచూపు మేరలో ఎవరూ లేరు. చెల్లెలు పొలం గట్టున పడిఉన్న వత్తి గుల్లల్ని ఏర్చు కుంటోంది. ఒక్కసారి అరవటం వినిపించింది. పరుగెత్తాడు. అటువైపు. ఎవరో చెల్లెలితో పెనుగులాడుతున్నాడు. తను ఇంకా పరుగెత్తాడు. అతని చేతిలో ఏదో తళతళలాడింది. చెల్లెలు గావుకేకపెట్టి పడిపోయింది. తను వెళ్ళాడు. అతని చేతిలో కత్తి ఉంది. తను ఎదిరించాడు. తనను గూడా పొడవ బోయాడు. తనచేతిలో కర్రయినాలేదు. తను పోలికపెట్టాడు. నలుగురూ చేరేలోపునవాడు పారిపోయాడు. గొలుసు పోయింది. చెల్లెలు పోయింది. గోపాలం సర్వస్వము పోయినట్లయింది.

అతన్ని చూశాడు. ఆ నుదురు.....ఆ మచ్చ.....ఆకళ్ళు లన్నీ చూశాడు. ఆ చెల్లెలికి పెళ్ళి చెయ్యాలని....ఆ పొలం ఆమెకు రాసి యివ్వాలనీ అనుకున్న గోపాలం పళ్ళు పటపట లాడించాడు.

'ఇడ్లెన్లో రాయి వచ్చిందా....' అన్నాడు హోటలులో పక్కనే కూర్చున్నవాడు.

గోపాలం సంచీ దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. బరువుగా లేచి డబ్బు లిచ్చేసి బయటకు వచ్చాడు.

రథం పక్కగా ఒక సైకిలు దుకాణం ఉంది. ఒకబ్బాయి అతి ప్రయాసతో సైకిలుకు గాలి కొడుతున్నాడు.

'శంకరయ్య ఉండేదెక్కడ.....' గోపాలం అతన్ని మెల్లగా అడిగాడు.

సైకిలు కుర్రాడు పంపు పక్కనపెట్టి చొక్కాతో ముఖం తుడుచుకొని 'ఎవరూ...' అంటూ అనుమానంగా అడిగాడు.

'శంకరయ్య....గూడెంలో ఉంటాడుట....!

'మా నాన్న సంగతేనా....!

గోపాలం నిశ్చేష్టుడయ్యాడు.

'చింతచెట్టుంది చూశావా.....అదే......ఇంటికి సున్నం చారలు గూడా ఉన్నాయి...' అన్నాడు ఆ అబ్బాయి.

గోపాలం అక్కడ వక్క క్షణం గూడా ఉండలేక పోయాడు. గబగబా అడుగులు వేసుకుంటూ గుడి మండపం మీదికి చేరాడు. అక్కడినుంచి చింతచెట్టు కనపడుతోంది. దొడ్లో వరల్లేనిబావిముందు నిలబడి నీళ్ళు తోడిపోసుకుంటు న్నారు.

సంచీలో కత్తిని తడిమి చూశాడు. చల్లగా తగిలింది. అతని శరీరం వెచ్చబడింది. పెదిమలు వణికినాయి. శరీరం గగుర్పాటు చెందింది.

'ఏపూరు మీది.....' పక్కనే కూర్చున్నాయన అడి గాడు.

ఎవరో పిల్లలు రావిఆకులు తుంచి బూరలు చుట్టుకుంటు న్నారు.

'ఎవరింటికి వచ్చారు.....'ఆయన మళ్ళా అడిగాడు.

గోపాలం అతని వంక తీవ్రంగా చూసి అక్కడినుంచి వచ్చేశాడు. బయటకువచ్చి చూసేటప్పటికి ఎక్కడెక్కడినుంచో పావురాలు ఎగురుకుంటూవచ్చి రథంమీద వాలుతున్నాయి. తెల్లటి పావురాలు రెక్కలు టపటప లాడిస్తూ రథం చుట్టూ తిరుగుతుంటే ఎక్కడినుంచో తనకు శాంతి సందేశం తీసుకు వస్తున్నట్లుంది. తన హృదయం శాంతించదు. తనలో చెల రేగే అశాంతి స్వరూపం వాటికేం తెలుసు అనుకున్నాడు.

శంకరయ్య ఆ రాత్రికి ఇంటికి వస్తాడని తెలిసింది. అతన్ని పట్టుకోవటానికి పోలీసువాళ్ళు గూడా వచ్చారు. గూఢ చారుల్లాగా తిరుగుతున్నారు వాళ్ళు.

గోపాలం సరివితోపుముందు నిలబడ్డాడు. హోరుమని గాలి శబ్దం చేస్తోంది. కీచు రాళ్ళు గీ పెట్టుతున్నాయి.

కాలవ గట్టువెంబడి నడుస్తున్నారు.

రోడ్డుమీద కెవ్వున కేక వినిపించింది. ఉలిక్కిపడ్డాడు గోపాలం.

గోపాలానికి చెల్లెలు పిలిచినట్లు అనిపించింది. అటువైపు పరుగెత్తాడు.

అక్కడ నిలబడ్డ లారీ వకటి ఇతన్ని చూడగానే రివ్వుమని బయలుదేరి వెళ్ళిపోయింది. రోడ్డుమీద ఎవరో పడిపోయాడు. గోపాలం ఆదుర్దాగా వెళ్ళిచూశాడు. ముఖమంతా రక్తసిక్తమై ఉంది. మాట లేకుండా పడిపోయాడు.

గోపాలం ధర్మ సంకటంలో పడ్డాడు. ఆపదలో ఉన్న వాడిని రక్షించటం అంటే గోపాలం ఎప్పుడూ ముందుకు తూగే వాడే. కాని ఈ రోజున తను వచ్చిన పని వేరు.

శంకరయ్య ఏక్షణాన్నైనా అటువైపుకు రావచ్చును. తనిక్కడ ఉండిపోతే అతను తన చేతికి చిక్కడు. మళ్ళా అవ కాశం దొరకదు. తనలో రేగుతున్న దావానలం మళ్ళా అవకాశం కోసం ఆగుతుందా.....గోపాలం సంకటపడిపోయాడు. లారీకింద పడ్డ వ్యక్తి గిలగిలలాడిపోతున్నాడు. తన మనస్సు శంకరయ్య ప్రాణంకోసం తహతహ లాడిపోతోంది.

గోపాలం నుదుటిమీద చెమట పట్టింది.

ఒకొక్కక్షణం ఒక్కొక్క యుగంగా గడుస్తోంది.

ఏ క్షణంలోనైనా శంకరయ్య తన దృష్టిలో పడకుండా తప్పించుకుని పోవచ్చును.

ఒక్క క్షణం ఆలస్యం అయినా ప్రమాదంలో చిక్కుకున్న వ్యక్తికి ప్రాణాపాయం సంభవించవచ్చు.

గోపాలం కిందపడ్డ వ్యక్తిని నడుంమీదకు బియ్యం బస్తాలా ఎత్తుకున్నాడు. అడుగులు చకచక వెయ్యటం మొదలుపెట్టాడు. గమ్యం తెలియదు. ఆ వూళ్ళో ఆసుపత్రి ఎక్కడవుందో డాక్టరు ఎక్కడ వున్నాడో. చూపు మేరలో నరసంచారంలేదు. తొందరగా నడవలేకపోతున్నాడు. ఆయాసం వస్తోంది. వళ్ళంతా చెమటలు కారిపోతున్నాయి. లోపల ఆదుర్దా. ఆవేదన లేకపోతే ఆ బరువు మొయ్యటం ఏమంత కష్టమైన పని కాదు.

వంతెన దాటాడు.

రథం దాటాడు.

అక్కడ వరండాలో ఎవరో మిషను కుట్టుతున్నాడు. అతన్ని అడిగాడు వైద్యుని సంగతి. అతను మిషను వదిలిపెట్టి పరుగు పరుగున వచ్చాడు. రథం పక్క సందులో డాక్టరిల్లు చూపిం చాడు.

డాక్టరుగారు కంగారుపడుతూ వచ్చాడు.

గోపాలం అలాగే లోపలకువెళ్ళి బల్లమీద పడుకోపెట్టి బయటకు వచ్చాడు.

'ఏమయింది.....' మిషనువాడు అడిగాడు.

'లారీకిందపడ్డాడు.....' గోపాలం రొప్పుతూ ఒక్కొక్క అక్షరమే పలికాడు.

'పాపం......'

గోపాలం మనసు తేలికయింది.

లారీవాడు తప్పించుకుపారిపోయాడు. వాడు దొరికితేనా? గోపాలం ఏంచేశాడు?....

ఆరోజు శంకరయ్యను ఏం చెయ్యగలిగాడు. అతనూ తప్పిం చుకుని పారిపోయాడు.

'దుర్మార్గులకి శిక్ష నివ్వటంలేదు భగవంతుడు.....' అను కున్నాడు గోపాలం.

గోడ గడియారం గంటలు కొట్టింది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు గోపాలం. ఎవరో అతని వెన్ను చరిచి నట్లయింది. ఇక్కడెందుకు కూర్చున్నావు.....పో....నరివితోవు దగ్గరకు పో..... మళ్ళా శంకరయ్య దొరకడు......పోలీసుల చేతు ల్లోకి చిక్కిన తర్వాత నువ్వేం చేయలేవు.....ఇప్పుడే....తొంద రగా....లే....' అంటూ గోపాలాన్ని మనస్సు ఉత్తేజపరుస్తోంది. లేచాడు. అడుగులు వెయ్యలేకపోయాడు.

వాకిట్లో జనం చేరారు.

డాక్టరు ఎవరినీ లోపలకు రానియ్యటంలేదు.

'ఎవరు పడింది.....'

'మన వూరివాడేనా....'

'ఎవరు ఆయన్ని తీసుకువచ్చింది.....'

'ఈయనేనా....నీతల్లి కడుపు చల్లగా పది కాలాలపాటు వర్ధిల్లు నాయనా....'

'మా నాయనే....ఎంతమంచి మనస్సు ఇచ్చాడు' నాయనా దేవుడు నీకు.....'

'ఏవూరు నాయనా.....నీది....'

'ఒక ప్రాణాన్ని రక్షించావు......నీవి మామూలు చేతులు కావు నాయనా'

'ఏం పనిమీదవచ్చావో.....ఒక ప్రాణం నిలబెట్టావు....'

అంతా తలోకమాట అంటున్నారు.

గోపాలం ఆ మాటల్ని మింగలేక పోతున్నాడు. తను ఆ మాట లకి తగినవాడుకాదు. తను ఈ వూరు ఎందుకు వచ్చాడు. శివుని ఆజ్ఞ లేనిదే చీమయినా కుట్టదు. ఆ లారీ ఎందుకు రావాలి. ఆ ప్రమాదం ఎందుకు జరగాలి. తన తలచినపని ఎందుకు భగ్నం కావాలి. ఈశ్వరేచ్ఛ ఇలాగేఉందా. గోపాలం మనసు పరిపరి విధాల పోతోంది.

అతన్ని అంతా పొగుడుతున్నారు. అవి భరించలేకుండా ఉన్నాడు. అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోలేకుండా ఉన్నాడు. తను రక్షిం చిన వ్యక్తినుంచి తను కృతజ్ఞత కోరుతున్నాడా? అక్కడ ఎందు కాగినట్లు. అతని తాలూకు మనుష్యులంతా వస్తారు'' నువ్వు మా కుటుంబం నిలబెట్టావు. అంటూ అతని వేనోళ్ళ పొగుడు తారు. తను అక్కడినుంచి వెళ్ళి....శంకరయ్య తన చేతికి దొరి కినా హాని చెయ్యగలడా....తన చెయ్యి పైకి లేస్తుందా....గోపాలం కళ్ళు మండుతున్నాయి.

తను ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో చిక్కుకుంటాడని వూహిం చాడా.....తను శంకరయ్యను కత్తితో పొడుస్తాడు. వీలయితే పారిపోతాడు. పదిమంది లో చిక్కితే తనకు జరిగిన అన్యాయం చెపుతాడు. కావాలనే చేశానంటాడు. ఎవరూ హర్షించరు. తనకు లెక్కలేదు. అందరూ కలిసి తనను చావకొడతారు. తనకు భయంలేదు. నిండుగుండెతో అన్నీ భరించగలడు. కాని.....విపరీతమైన పరిస్థితుల్లో ఇరుక్కున్నాడు. తన చేతికి సంకెళ్ళు బదులు పూలహారాలు చుట్టుకుంటున్నాయి. దూష ణలకు బదులు భూషణలు తన మనసును నింపుతున్నాయి.

ఇవన్నీ భరించలేకపోతున్నాడు.

గోడగడియారం అరగంట కొట్టింది.

డాక్టరు బయటకు వచ్చాడు. అందరి కళ్ళు అతనివంక తిరిగినాయి. అతని ముఖంలో సంతోషరేఖ కనబడింది.

'భయంలేదు.....బతుకుతాడు....' అన్నాడు.

గ్రీష్మంలో నిప్పులు చెరుగుతుండే రోజున చల్లని గాలిలా వచ్చింది ఆమాట అందరికీను.

'ఇంతకీ మనవూరివాడేనా...ఎవరాయన.....' చాలామంది ఆదుర్దాగా అడిగారు.

'మన గూడెం శంకరయ్య.....' అన్నాడు డాక్టరు.

గోపాలం గుండెల్లో ఎవరో దేవినట్లయింది. ముఖం వివర్ణ మయింది. చేతిలో సంచీ జారిపోయింది. యాంత్రికంగా ఒక్కసారి లేచాడు. డాక్టరుగారింట్లోకి డాక్టరుతోపాటు బయలుదేరాడు. ఎందుకు?

తను వెంటాడుతున్న శంకరయ్య చేతికి దొరికాడనా?

తను రక్షించిన వ్యక్తి గండంనుంచి బయటపడ్డాడనా? ఏమో! బహుశా గోపాలానికి గూడా తెలియదేమో! తనేం చేస్తు న్నాడో ఎక్కడికి పోతుడో తెలియకుండా అలాగే సాగిపోయాడు గోపాలం!